

ozbrojení. Nebolo zistené, že obžalované K. B-ová ml. a K. B-ová, rod. F-ová mali pri shluknutí zbraň, ani neboly zistené skutočnosti, z ktorých by sa dalo spoľahlivé uzatvárať, že tieto obžalované vedely, že iní účastníci shluknutia boli ozbrojení. Z výpovedí svedkov četníkov L. H. a F. T. by plynulo, že len jeden páchatel' hodil na nich kameňom a potom ušiel a že shluknutie, pri ktorom byly obidve obžalované, stalo sa neskoršie. Nebolo zistené, či a koľko páchatel'ov na tom inom mieste bolo ozbrojených, alebo či tam hádzali kamenie. Okrem toho prichádza do úvahy aj to, že podľa dřívejšej výpovedi svedka F. T. stal sa trestný čin v noci za takej tmy, že nebolo možné na dva-tri kroky vidieť. Vyskytuje sa tu tedy prípad 1. odst. § 35 por. nov. a preto bola odsudzujúca časť rozsudku odvolacieho súdu podľa tohoto ustanovenia zákona zrušená a vec vrátená tomuto súdu k novému pojednávaniu a rozhodnutiu. Tým stala sa zmätočná sťažnosť vrchného štátneho zastupiteľstva bezpredmetnou.

Čís. 5132.

Postup pri ukladaní úhrnného trestu za sbiehajúce sa trestné činy.

(Rozh. zo dňa 17. novembra 1934, Zm III 355/34.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti J. A. a spol., obžalovaným pre zločin lúpeže, na základe verejného pojednávania, konaného následkom opravného prostriedku generálneho prokurátora cieľom zachovania právnej jednotnosti, takto sa usniesol: Opravný prostriedok pre zachovanie právnej jednotnosti, podaný generálnou prokuratúrou podľa § 441 tr. p., uznáva sa základný a vyslovuje sa, že pravoplatným rozsudkom krajského ako porotného súdu v R. zo dňa 12. apríla 1934, pokiaľ ním bol obžalovaný J. P. odsúdený podľa § 349 sadzba 1 tr. zák., § 4, odst. 2, zák. čl. XL:1914 a § 302, odst. 1, sadzba 3 tr. zák. s ohľadom na §§ 96, 99 a 102 tr. zák. a za použitia § 92 tr. zák. do káznice na 4 roky 6 mesiacov a k p e ň a ž i t ý m t r e s t o m 100 Kč a 100 Kč a k o k t r e s t o m h l a v n ý m a k p e ň a ž i t ý m t r e s t o m 50 Kč a 50 Kč — vedľa trestu straty úradu a volebného práva do obcí — ako k trestom vedľajším, bol porušený zákon v ustanoveniach § 1, odst. 2, §§ 96, 98, 99 a 102 tr. zák. Rozhodnutie toto nemá pre strany účinku.

D ô v o d y:

Rozsudkom krajského ako porotného súdu v R. zo dňa 12. apríla 1934 bol obžalovaný J. P. uznaný vinným návodom ku zločinu lúpeže podľa §§ 69, č. 1, 344 a 349, odst. 1, č. 2, tr. zák., ďalej prečinom násilia proti orgánovi vrchnosti podľa § 4, odst. 2 zák. čl. XL:1914 a prečinom ľahkého telesného ublíženia podľa § 301, prípad 3 tr. zák. a odsúdený podľa § 349, sadzba 1, tr. zák., § 4, odst. 2 zák. čl. XL:1914 a § 302, odst. 1, sadzba 3, tr. zák. s ohľadom na §§ 96, 99 a 102 tr. zák.

a za použitia § 92 tr. zák. do káznice na 4 roky 6 mesiacov a k peňazitým trestom 100 Kč a 100 Kč ako k trestom hlavným a k peňazitým trestom 50 Kč a 50 Kč — vedľa trestu straty úradu a volebného práva do obcí — ako k trestom vedľajším, v prípade nedobytnosti týchto peňazitých trestov podľa § 53 tr. zák. a § 8 zák. č. 31/1929 k ďalšiemu trestu káznice k trvaní 3 dní.

V súdenom prípade išlo tedy o vecný súbeh trestných činov, a to jedného zločinu a dvoch prečinov, takže pri výmere trestu mali byť použité §§ 96 a 98 tr. zák., podľa ktorých má byť tomu, kto spácha niekoľko trestných činov, za všetky jednotlivé trestné činy dohromady uložený úhrnný trest (§ 96 odst. tr. zák.), a to so zreteľom k tomu, že sbieha sa (jeden) zločin s inými trestnými činmi, trest uložený na zločin, ktorý — vzhľadom k tomu, že trestom na zločin podľa § 349, odst. 1, tr. zák. stanoveným je dočasný trest na slobode — mohol byť zvýšený o dva roky (§ 96, odst. 2, a § 98 tr. zák.). Preto nesprávne použil porotný súd pri výmere trestu tohoto obžalovaného ustanovení §§ 96 a 99 tr. zák., podľa ktorých má byť pri súbehu (viac) zločinov alebo okrem nich aj iných trestných činov (prečinov a priestupkov) užitý najťažšieho trestu stanoveného na tieto činy, ktorý — je-li dočasný — môže byť zvýšený o päť rokov. Porušil preto porotný súd ustanovenia §§ 1, odst. 2, 98 a 99 tr. zák., keď pri výmere úhrnného trestu odvolával sa na § 99 tr. zák. na miesto na § 98 tr. zák. Toto porušenie zákona nemalo však vlivu na rozsudok jednak preto, že trest, ktorý mal byť základom výmery trestu, totiž trest káznice od 10 do 15 rokov (§ 349, odst. 1 tr. zák.), nemohol by byť podľa § 22, odst. 2, tr. zák. zvýšený nad hranicu 15 rokov ani s použitím § 98 tr. zák. ani s použitím § 99 tr. zák., jednak preto, že porotný súd vymeral trest nie len pod hornou hranicou trestnej sadzby, ale s použitím § 92 tr. zák. sostúpil aj pod jej spodnú hranicu, jednak preto, že porotný súd — ako nižšie bude uvedené — vo skutočnosti ustanovení §§ 96 a 99 tr. zák. vôbec nepoužil, obžalovanému nevymeral súhrnný trest, ale na každý zo sbiehajúcich sa trestných činov vymeral trest osobitný. Na trestné činy, ktorými bol obžalovaný J. P. vinným uznaný, sú zákonom stanovené tieto tresty: 1. na zločin účastenstva na lúpeži podľa §§ 69, č. 1, 344 a 349, odst. 1, č. 2, tr. zák. podľa § 349, odst. 1, tr. zák. trest káznice od desať do pätnásť rokov ako trest hlavný a podľa § 354 tr. zák. strata úradu a odňatie politických práv (strata volebného práva do obcí) ako trest vedľajší, 2. na prečin násillia proti orgánovi vrchnosti podľa § 4, odst. 2, zák. čl. XL:1914 podľa tohože miesta zákona trest väzenia do troch rokov ako trest hlavný a peňazitý trest do 5.000 Kč ako trest vedľajší, 3. na prečin ľahkého telesného ublíženllia podľa § 301, veta 3, tr. zák. podľa § 302, odst. 1, sadzba 3, tr. zák. trest väzenia do šesť mesiacov ako trest hlavný a peňazitý trest do 2.000 Kč ako trest vedľajší. Podľa uvedeného sú na všetky tri sbiehajúce sa trestné činy zákonom stanovené ako hlavné tresty na slobode a mal byť obžalovanému J. P. vymeraný úhrnný trest podľa zásad uvedených v § 96 tr. zák. a násl. Z uvedenej už zásady § 96, odst. 1 tr. zák., podľa ktorej má byť tomu, kto spáchal

niekoľko trestných činov, alebo ten istý trestný čin viackrát, za všetky jednotlivé činy uložený dohromady úhrnný — tedy jediný — trest, určuje zákon výnimku v ustanovení § 102 tr. zák., podľa ktorého má byť za každý čin uložený zvlášť peňažitý trest; táto výnimka prichádza však v úvahu len vtedy, keď peňažitý trest je na trestný čin uložený už s a m ý m z á k o n o m. (Ďalšia výnimka bola stanovená predpisom § 11 zák. čís. 108/1933, ktorý tu však neprichádza do úvahy.)

Postup súdu má byť pri ukladaní trestu taký, že má rozhodnúť: a) najprv o tom, podľa ktorej sadzby má byť trest uložený, b) potom o tom, ktorého z ustanovení §§ 90 až 92 tr. zák. použije a jaký trest v dôsledku použitia toho či onoho predpisu uloží. Pri správnom zodpovedaní prvej otázky bolo preto v súdenom prípade vysloviť, že trest má byť vymeraný podľa § 349 odst. 1 tr. zák., § 4 odst. 2 zák. čl. XL:1914 a § 302 odst. 1 sadzba 3 tr. zák. so zreteľom k §§ 96 a 98 tr. zák. a s prihliadnutím k § 22, odst. 2 tr. zák. ako aj k § 102 tr. zák., tedy podľa sadzby káznice od desať do pätnásť rokov (trest hlavný) a peňažitých trestov do 5.000 Kč a do 2.000 Kč (tresty vedľajšie), odhliadnuc od ďalších vedľajších trestov podľa § 354 tr. zák. a § 3, č. 3 zák. čís. 75/1919 Sb. z. a n. Rozhodol-li porotný súd druhú otázku tak, že sú dané zákonné predpoklady pre použitie § 92 tr. zák. a že je preto odôvodnené sníženie trestu pod najnižšiu výmeru trestu na čin (činy) stanoveného, mohol vymerať len jeden hlavný trest, lebo na činy, ktorými bol obžalovaný J. P. uznaný vinným, pri šetrení predpisu § 96 tr. zák. viac hlavných trestov zákonom stanovených nielo. Preto vymeral-li porotný súd obžalovanému J. P. ako hlavné tresty jednak trest na slobode káznicom v trvaní 4 rokov a 6 mesiacov, jednak peňažitými trestmi 100 Kč a 100 Kč, uložil tresty, ktoré pri správnom výklade a použití zákona uložiť nemal, a porušil tým zákon v ustanovení § 1, odst. 2, §§ 96 a 102 tr. zák. Ponevác však porotný súd pri výmere trestu na slobode obžalovaného J. P. zrejme nehľadel ku sbiehajúcim sa prečinom násilia proti orgánu vrchnosti podľa § 4, odst. 2, zák. čl. XL:1914 a ľahkého telesného ublíženia podľa § 301 veta 3 tr. zák., ale pre tieto trestné činy vymeral osobitne peňažité tresty ako tresty hlavné, neľze tvrdiť, že by sa porušenie zákona stalo v neprospech obžalovaného J. P. a že by tedy menovaný bol odsúdený prísnejšie, ako by to bolo možné pri správnom použití zákona, takže nie sú dané predpoklady pre opatrenie v smysle ostatného odseku § 442 tr. p.

Čís. 5133.

Násilí ve smyslu § 4, odst. 2 zák. čl. XL:1914 spočívá i v tom, že pachatel silou a proti vůli orgánu vrchnosti odňal zabavený a orgánem vrchnosti do držby převzatý předmět z držby té osoby, jíž jej úřední orgán při výkonu exekuce odevzdal do úschovy za účelem dalšího opatření.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1934, Zm IV 192/34.)